

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΕΛΛΑΔΩΝΟΣ

Κυριακή μετά την Ύψωσιν (20 Σεπτεμβρίου)

Στο σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα της Κυριακής μετά την μεγάλη εορτή της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού, ακούμε τα λόγια του Χριστού που μας καλεί ελεύθερα να τον ακολουθήσουμε, δείχνοντάς μας όμως και τον τρόπο με τον οποίο πρέπει να το κάνουμε. «Όποιος θέλει να με ακολουθήσει, ας με ακολουθήσει, ας απαρνηθεί τον εαυτό του, ας σηκώσει τον σταυρό του και ας με ακολουθήσει».

Βλέπουμε αγαπητοί μου αδελφοί την μεγάλη αρχοντιά που διακρίνει τον Κύριό μας. Δεν πιέζει κανέναν, παρότι είναι ο ίδιος ο Θεός, ο δημιουργός μας, δεν αναγκάζει το δημιούργημά του να Τον ακολουθήσει. Αφήνει ελεύθερο τον άνθρωπο να αποφασίσει αν θα τον ακολουθήσει ή όχι. Αν όμως επιλέξει να το κάνει, τότε βλέπουμε ότι του δείχνει τον τρόπο με τον οποίο πρέπει να το κάνει. Και μας δίνει δύο θα λέγαμε οδηγίες.

Η πρώτη είναι να απαρνηθούμε τον εαυτό μας. Τι σημαίνει αυτό; Πως μπορεί κάποιος να απαρνηθεί τον εαυτό του; Απαρνούμαι τον εαυτό μου σημαίνει ότι αφήνω το δικό μου θέλημα και προσπαθώ να κάνω το θέλημα του Θεού. Προσπαθώ να κανονίσω έτσι πλέον τις κινήσεις μου, την ζωή μου ώστε όλα να γυρνάνε γύρω από το πρόσωπο του Χριστού. Δεν κοιτάω τι είναι αυτό το οποίο θεωρώ εγώ ότι πρέπει να κάνω, αλλά τι είναι αυτό το οποίο είναι σύμφωνο με το θέλημα του Θεού. Προσπαθώ να αφήσω οτιδήποτε με οδηγεί στην αμαρτία. Προσπαθώ να αποκοπώ από τα πάθη μου και να γίνομαι αρεστός στον Θεό. Η καθαρή καρδιά του ανθρώπου γνωρίζει ποιο είναι αυτό. Αν όχι, ας δούμε τι έπραξαν οι Άγιοι μας στην ζωή τους, για να καταλάβουμε πότε αυτό που θέλουμε είναι σωστό και αρεστό στον Θεό και πότε όχι.

Η δεύτερη οδηγία είναι ότι πρέπει να σηκώσουμε τον δικό μας Σταυρό. Ποιος από εμάς αδελφοί μου δεν έχει στην ζωή του πειρασμούς; Ποιος δεν έχει

δυσκολίες; Όλοι οι άνθρωποι σε αυτή την ζωή περνάμε μέσα από αρρώστιες, από θλίψεις, από στενοχώριες, από αδικίες. Όλα αυτά είναι μέρος του σταυρού που οφείλουμε να σηκώσουμε. Σηκώνω το σταυρό μου σημαίνει ότι δέχομαι αυτό το οποίο έχει επιτρέψει ο Θεός για εμένα.

Αλλά και πάλι πρέπει να ξέρουμε, ότι σηκώνουμε τον σταυρό όχι με την δική μας δύναμη, αλλά με την δύναμη την οποία ο ίδιος ο Χριστός μας έχει δώσει. Ο προσωπικός μας σταυρός γίνεται Σταυρός του Χριστού. Πρέπει να έχουμε την ακλόνητη πεποίθηση, ότι ο Χριστός, πάντοτε αγρυπνεί για εμάς. Και καθώς δοκιμαζόμαστε από τις θλίψεις, μιμούμαστε τον Χριστό. Γινόμαστε μέτοχοι των παθημάτων Του στη Γη, ώστε να γίνουμε και μέτοχοι της δόξης Του στον Ουρανό. Αυτό μας διδάσκουν οι Άγιοι Πατέρες, και αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο πρέπει να αντιμετωπίζουμε αυτά τα οποία συμβαίνουν στην ζωή μας.

Αδελφοί μου, η σωτηρία της ψυχής μας είναι το μεγαλύτερο έπαθλο το οποίο μπορούμε να κερδίσουμε. Και γι' αυτό ίσως μας φαίνεται βαρύ αυτό που μας ζητάει ο Χριστός. Είναι όμως και αυτό που μας χαρίζει ασύγκριτα μεγαλύτερο από κάθε τι άλλο. Ο Χριστός προχωρώντας τα λόγια του λέει ότι «Τι θα ωφεληθεί ο άνθρωπος, αν κερδίσει ολόκληρο τον κόσμο αλλά χάσει τη ζωή του; Τι μπορεί να δώσει ο άνθρωπος αντάλλαγμα για τη ζωή του»; Εδώ με την λέξη ζωή θα πρέπει να εννοήσουμε την ψυχή μας. Δεν υπάρχει κάτι ανώτερο από την σωτηρία της ψυχής. Οτιδήποτε και αν κάνουμε, ότι και αν κερδίσουμε σε αυτή την ζωή δεν θα μας ωφελήσει σε τίποτα, αν είναι να χαθεί η ψυχή μας.

Ας ακολουθήσουμε λοιπόν τον Χριστό, αλλά με τον τρόπο με τον οποίο μας διδάσκει ο ίδιος. Με ταπείνωση, σηκώνοντας τον σταυρό μας, ώστε αυτή η δύσκολη οδός που αρχίσαμε να μας βγάλει στην αιώνιο ζωή. Αμήν.